

המלך נכנס להיכלו לאחר תפילת השחרית וארוחת הבוקר. כיסאו הרם קולט אותו לתוכו בתוך ההיכל הבהיר כצבע הפנינה, כמו שאהבה תמר, אשתו הראשונה לאמר, והוא לא התנגד כאשר ביקשה להחיל על היכלו את טעמה הייחודי.

בועז נכנס ראשון. המלך מקבל את גיסו בחיוך ידידותי, מצביע לו על הכיסא שעל ידו. הבוקר מרנין על פניו הנאות של שליט יהודה, ומאחורי גבו דיברו עליו כי הוא נראה צעיר מכפי גילו. צעיר, קורן ונחוש. הפעלתנות איתה קם, הלכה אתו לישון, וקמה עימו שוב ביום שלמחרת.

עתה מכניס נאוריה את ההר משה פנימה, ועל פי מבטיו הכבושים בקרקע מריח המלך צרות.

כשההר מדבר הוא נראה נבון מאוד מול הכיסא המלכותי, מול עיניו החמורות של המלך בן דודו, גם בועז אינו נראה שבע רצון.

"כיצד לא ידעת על כך עד עתה ההר משה?" כיב של כעס מרצד בעיניו של המלך.

"הפקיד שמיניתי על הרי הגופנא נעלם פתאום. כל ניסיונותיי לאתר אותו עלו בתוהו. לא חשדתי הוד מלכותך. עד עתה לא התרחשו שם אירועים מיוחדים. רק שלפני כשבועיים מצאו את גופתו בחוף הים ביפו. השוטרים טענו כי האיש נכנס לרחוץ וטבע עד שהים פלט את גופתו", ההר משה מדבר מהר. ידע כי המלך יכעס על הדברים, הבין כי הראיות האחרונות לא תשמשנה לטובתו, אבל בנאמנות הוא מציג אותן כפשוטן.

"הפקיד החדש ששלחתי מצא שם חיים רוחשים. בתי תיאטראות פועלים בחופשיות בחצרות בתים. משחקים ותחרויות נערכים בערבים בבתיהם של עשירי העיר, ובהשתתפות שלא פחות מאשר מקורבי הטיראנוס עצמו כולל גיסיו ומשפחתה המורחבת של אשתו".

הוא אומר ונאנח קלות. שנים רבות של עשייה עמדו מאחוריו. כה הרבה הוא מיגר ופעל בעוצמה כפי שהתווה לו המלך. רשלנות כזו עוד לא נעשתה תחת אפו ממש ומבלי שיחוש בכך תקופה ארוכה.

הוא סיים לדבר ושמע את השקט, את נשימותיו המהירות של המלך, כאלו שהעידו על סערה מתקרבת, על נחשול אימתני של זעם מלכותי תקיף ומטלטל, ובהה בקמטי המחשבה על מצחו של בועז.

"יכול להיות שנחמיה הפקיד שיתף פעולה או שֶׁחָד על ידי אי מי בגופנא?" תוהה המלך בקול. עוויתות כעס מעוותות את הנגינה בה נאמרו המילים, והאודם החל צובע את פניו, גם את הלבן סביב אישוניו עד שנפלה דממה על החדר, יראת מלכות מפני פניו הרעות של השליט.

הידיעות החדשות קודחות במוחו ומרגיזות אותו מאוד, מאוד. ניתן להבחין בכך. ההר משה יכל לדעת כי דבריו יתקבלו בהלם ובזעזוע.

"יכול להיות הוד מלכותך", אומר משה בעייפות, עייפות שמקורה באדם שמבין כי הוא עלול לאבד את משרתו בגין הדברים החמורים הללו, אבל גם אם דניאל חושב כי משה בן דודו, בנה של לאה אחות אימו, כבר התעייף מהתפקיד אותו ביצע כעשרים עשרה שנים בנאמנות, בעקביות וללא מורא פנים, הוא אינו אומר את זה כעת, אלא מניח לכעסו להישכח מעט.

משה היה נאמן לתפקידו מאוד. פעל בעוצמה וביד קשה נגד אלו שהעזו פנים מול ציווי המלך החדשים. מי הוא זה שהשתיק את ערנותו שהייתה דרוכה היטב?

"יכול להיות גם שאותו אחד החליט להתנקש בחייו", ממשיך בועז את השערתו של המלך, חומל על קרוב משפחתו חיוור הפנים, אך נרעש מהתפתחויות החמורות הללו.

"צדקיהו", מהרהר המלך בקול. מתחיל בקול וממשיך בשקט במחשבותיו. הוא אינו סומך על צדקיהו אחיינו, מעולם לא סמך, ורק הבטחתו לאביו לדאוג לצאצאיה של שרה היא זו שכבלה את ידו למנות את האיש לטיראנוס.

"כל כך הרבה זמן משה, אין מי מתושבי עיר אחרת שהבחין במתרחש שם? אין תושב בעיר פרוש נאמן שיביא את ההתרחשות הזאת אל פתחי הארמון?"

משה מחוויר בפעם השנייה. הוא נראה גמלוני מעט כאשר הוא מנסה לייצב את עמידתו הרופסת מול המלך, מודה ואומר, "היו סיפורים קטנים כאלו, הוד מלכותך. מידי פעם היו צצות התרעות כאלו ואחרות של תושבי העיר וערים אחרות, אולם כאלו יכולים לקרות בכל עיר. העברתי זאת לטיפולו של נחמיה, וסמכתי עליו כי הוא עושה את מה שצריך".

משק כנפיה של ציפור נשמע כאשר היא דופקת על החלון בהיכל. קרני שמש מפזזות הכניסו רק הבוקר עליצותן אל בית המלכות, אבל המלך מחמיר את פניו מאוד.

"אני מבין", הוא אומר וקולו רועם. לא מונע הפעם הזו מהכעס לזלוג לקולו כאשר הוא אומר, "האם עד כדי כך נתן לך נחמיה לסמוך על תפקודו בעיר, או שמא נתת לעצמך להיות שאנן מידי?"

***

"האומנת שלה רצה אחריה והחליקה במי השטיפה. הרופא טיפל בה עם מנופי עצם. היא סובלת מאוד".

כשליבנה מספרת לאביה היא מבחינה במבטו הקשוב הממוקד, כזה שנותן לה את הביטחון להמשיך ולספר לו בצבעים עזים את מה שקורה. תיאוריה החיים משעשעים את אלדד שיושב כמו כולם אל השולחן. השעמום מתחיל ברגע בו פוצות אחיותיו את פיותיהן. מרגע זה, יודע אלדד, לא יהיה מי שיעצור אותן, ואבא גם יקשיב להן בסבלנות עד הרגע בו יחליט לסיים את הסעודה.

תשעה קבין של שיחה נטלו הנשים, הגיעה ליבנה וסיפחה לעצמה את הכול. האם שקועה בצלחתה וגווה הזקוף מונח שאננות על הכיסא. ליבנה מספרת ומדברת. אחינעם בוחנת את הקשר שבין בגדיה לצבע השחור של עיניה.

שאר האחיות מקשיבות גם הן לדברים. נראה כי הן מחפשות רגע של הפוגה כדי להשיג את תשומת ליבם של הוריה, של אביהן ליתר דיוק. אמא אינה אוהבת להקשיב לסיפורים יותר מדקה אחת. היא אוהבת אותם תמציתיים ומועילים. רק לאבא יש מבט מלטף, מקשיב ואוהד, כזה שמאפשר לבנותיו להרגיש נינוחות מאוד כאשר הן יותר מלהגות מאשר אוכלות.

המחשבות הללו משעשעות את אלדד בשעה שהוא פוער את פיו: "תמיד חשבתי שאם אלמד רפואה אועיל יותר", הוא אומר בקול רם מספיק, מספיק בשביל שהעיניים כולן יביטו עליו ועל חיוכו הקטן, "מנופי עצם כמו שהזכירה ליבנה, צריכים לא רק להחזיר את עצמות הגפיים, אלא גם את עצמות הלסת למקומן. כמה אפשר לשמוע אותך ליבנה?"

פנינה בת התשע נהנית מהבדיחה וצוחקת. ליבנה עוד בווה באחיה כמו מנסה להבין את העוקץ הטמון. אמא עושה את עצמה כאילו לא שמעה את הערה, בכוונה עשתה זאת, ודניאל אינו מחייך כאשר הוא אומר, "ובכן אלדד מנופי עצם יכולים לעזור גם לך שלא לאמר דברים שאין בהם תועלת. אולי אזכה לשמוע גם אותך מסביר לי את מה שלמדת עם רב שאול השבוע?"

פניה של אמא חתומות ועיניה ריקות. אלדד אינו מסתכל לכיוונה. הוא יכול להרגיש את הקרירות שנושבת ממנה כלפיו, את הכעס והאיבה גם מבלי שפצתה את פיה.

אף אחד לא יכול להאמין כי פעם היו הוא ואמא החברים הטובים ביותר. בעבר עת היה קטן יותר אהבה אמא להשתעשע עימו ועם אמירותיו המוחכמות, אהבה אותו ואת אופיו המחוספס כמו בטחונו המופלג, אבל מהר זה הופנה גם כלפיה, וגם אלדד לא ידע מדוע הוא משיב לה בעוקצנות ובאיבה, מרחיק אותה ממנו כל פעם טפח אחד נוסף.

המשרתים כבר מגישים אל השולחן את מנת הקינוח האחרונה, כזו שנוטפת ריבת תמרים ובמרכזה אגוזים טבולים. חם בירושלים, חם בשעת צהרים זו. האוכל גם הוא מוסיף אל חומו של הגוף, והמשרתים שמנסים להקל על החום בנפנופי מטליות לא ממש מצליחים.

אבא מביט בו. אלדד משים עצמו שקוע בעוגה כמו לא מבחין במבטו של אבא. מה רוצה ממנו אבא? כי יגיד לו את מה שאמר לו רב שאול? וכי אבא אינו יודע כי הוא לא ממש מקשיב בשיעורים, וברוב הפעמים גם מתחמק מהם.

עומדות שבע אחיותיו וממלאות את מקומו של הבן הגדול במשפחה, הבן הבכור לאימו. שבע אחיות זה מספר מרשים ופטפטן, כזה שממלא כל מפגש בשיחה בטלנית שאינה נגמרת, ומניחה לו להתחמק ממה שרוצה אבא.

יהוידע בוכה והאומנת שלו ניגשת אליו. אולי יגדל יהוידע ויעניק לאביו את מה שהוא אלדד אינו נותן לו?

הוא שונא מפגשים משפחתיים!

אלדד אינו אוהב להיפגש עם עיניה של אמא. הוא גם לא מצליח להיזכר מתי ובאיזה שלב הם הפסיקו לדבר. כך פשוט הייתה אמא מתעלמת ממנו והוא מתעלם ממנה, זו הייתה דרכה להגיב על יחסו הציני העוקצני כלפיה, פשוט התעלמה ממנו כאילו היה אוויר, והוא מרגיש מיותר מאוד בשולחן המשפחתי, מיותר ומטריד.

על המטופה, לוח אבן גדול המורם על ידי העמודים, ציור מרהיב של כלי הנגינה, שירת הלויים האהובה על המלך. שלושה פסים אנכיים מפרידים בין המטופות, ועל כל מטופה כלי נגינה אחר. שש עשרה שנה גדל אלדד בבית הזה. אבא שלו לא חסך בחינוכו ובמחנכיו מאומה, אבל המנגינות שעולות מהכלים בציור המטופה אינן אידיליות ושלוות כמו שאהב המלך, שאב מסור היה.

מנגינתו של אלדד סוערת היא, מלאה בקצב ולא רגועה. דניאל מצליח לנשום לקרבו את רוחו של ילדו הגדול, כזה שליבו רגיש, שניסיונותיו גדולים, כזה שאינו מסודר על פי תווים, שחורק ולעיתים צורם, ומוריו כולם לא מצליחים להתוות את קצב השיר.

אז הוא אומר לו בשקט וברוך.

"אני מחכה לך הערב אלדד. אני רוצה ללמוד אתך".

עוד שהיה דניאל צעיר הבין גם קלט את נפשם של הסובבים אותו. הוא ידע מה לאמר ואיך לגעת, ביקש להגיע ברגישות, לתת את הכתף הרצויה ולהציע מרווח של כבוד. הבנות שלו, המתקוות, ביקשו את תשומת ליבו, ביקשו לדבר ורצו רק שיקשיב, שיתפעל מהן ושיגיד מילים טובות, כאלה היו לו בשפע.

אלדד לא ביקש את זה, הוא רצה רק לקנטר, להתלונן ולהעביר ביקורת על העולם שמלא בחובות ובכללים נוקשים, אבל דניאל אינו שומע במילותיו כי אם כאב, ובערב כאשר נכנס אלדד בצעדיו המרושלים מלווה בהר, הוא שואל אותו. "מה נלמד אלדד?"

הנער מושך בכתפיו. "מה זה משנה?" הוא שואל אותו בטרוניה, אבל אבא שלו לא נבהל. בחוץ צובע הערב את הרחובות בצבעים חשוכים. בארמון טורחים ומעלים המשרתים את האש במנורות, ולחדר הלימוד של המלך חודר אור חזק, כזה אור שאינו נוגע בעיניו של נערו הגדול, זה שנולד לחיים של נסיך, זה שמקבל הכול וחיי ריקים.

"אתה רוצה ללמוד?" הוא שואל אותו. רצה למצוא את המילים שיביאו את נערו לצאת מהשריון שהקיף את עצמו, שריון שהביא גם את שובאל לכדי ייאוש, ושובאל אינו כזה שמתייאש מהר.

"לא", משיב אלדד ומחייך במרירות. "שאלת אותי, עניתי".

הייתה זו השעה בה למד המלך בעצמו לעיתים לבד ולעיתים עם בועז או שותף אחר, ותמיד חלם להזמין את הילד שלו אל חדר הלימוד. האכזבה מכה בדניאל, והתרעותיו של שובאל החלו תוכפות לאחרונה.

שובאל, חנניהו ועוד ממוריו של הילד מגדירים אותו כנער שבז לגבולות, כזה שבחר לעשות את כל מה שעולה בדעתו, אבל הוא דניאל גם שאינו שולל את דבריהם מרגיש את ליבו של הילד, מרגיש כי הנער אינו מספיק רגוע.

הוא שותק, גם אלדד שותק. אחיטוב, משרתו האישי מניח על שולחנו שתי כוסות מלאות במשקה קיקאון, משקה שרעיונו צמח ביוון והגיע גם לארץ: רסק שעורים בתוספת מים, תבלינים ודבש. דניאל שלמד לחבב את המשקה היווני רק בשנים האחרונות מחייך בתודה אל משרתו המסור, חוזר ומביט בנערו הגדול.

"נחזור על מה שלמדת עם הרב?" הציע, ומול פקודתו אלדד שותק. אבא מצווה על עבדו, וזה הולך להביא את הקלף מחדר לימודו של אלדד.

שובאל מספר כי הנער חצוף, מרדן, נהנה להשתלח, ואינו מייחס לתוכחות שימת לב כל שהיא, אבל על ידו, על יד אביו, מבטיו הבוערים, ונוכחותו הגדולה העוטפת הופך אלדד להיות ילד, חוצפתי נעלמות, פרצופו מריר ופגיע, ואביו אינו קולט כי אם את מצוקתו.

שובאל הביע את דעתו כי יש להקשות את היחס כלפי הילד, למנוע ממנו דברים ולחייב אותו, הוא דניאל הסכים וקיבל את הדברים, אבל אינו מוצא עניין להוכיח ילד שפיו ממלמל חוצפה ועיניו מלאות כאב.

הוא שומע, שומע את כל הציטוטים שאומר לו שובאל, שומע את החוצפות, ומבין כי הנער מעז פניו וחוצה גבולות, אבל על ידו נהייה הנער רך כחמאה, על ידו הוא הופך להיות כציפור המתכנסת בעצמה, על ידו הוא אינו משדר כי אם מצוקה, ודניאל מניח את היד על כתפיו.

"אני אוהב אותך אלדד", הוא אומר לו. "מצער אותי לראות שאתה לא מייחס את תשומת הלב הראויה לחובותיך. אני מצפה כי הילד שלי שכבר הגיע לגיל מצוות יתחיל והתייחס אל החיים ברצינות שנדרשת ממנו כנער יהודי בוגר, ככזה שיש בו ובמעמדו חיוב כלפי העם, וככזה שאולי יהיה מלך בעתידו".

אולי יהיה מלך? אבא מעולם לא העניק לו את התואר יורש העצר, אף שלא היה קצה חוט שיוביל אותו לבנו הבכור שאבד לו.

***

שלושים השנים שעברו לא עשו את קיסר רומא צעיר יותר.

הם גם לא עשו אותו זקן, כן עשו אותו מסוכן, זהיר וחשדן.

כן הזיזו בעלי משרה רבים מתפקידיהם; ראשים נכרתו בשל זוטות; אנשים רבים שילמו בחייהם ובכבודם על גחמותיו של הקיסר הרודן, זה שציווה לראות בו אליל.

רק פיראוס זכה אצלו למקום של כבוד.

בשנים אלו נדד פיראוס, חצה יבשות וימים, הכפיף ראשיהם של מלכים ושרים. רומא התעצמה תחת כיבושי מסעותיו.

ומפעם לפעם כאשר נתן מנוחה לעצמו בארמונו הגדול שברומא, היה מזין את עיניו בבת שלקח עימו מארץ יהודה, הבטיחה נאמנות לאפשר לה קיום חיים יהודיים.

ונטל גם הוא את שכרו מאחורי גבה.

עתה מבחין הקיסר בייסוריו.

"עליך למצוא לה את הילד", חותם הקיסר. פיליאה גדל היטב בשדה הקרב, גדל ומתאמן. הקצינים עבדו קשה. התוצאות נזרעות וצומחות יפה.

הילד הפך לנער, שמונה עשרה שנותיו הפכו אותו לחייל רומאי עשוי היטב. גם שלא ראה אותו מאז היה עולל קטן, יכל לשבוע נחת מן השמועות שדיברו בו נכבדות.

הוא מצידו רקם עבורו את המעמד הגבוה ביותר עליו יכל חייל לחלום. הקיסר גם הוא התעניין בו מפעם לפעם, נהנה לראות כיצד תוכניתו נשאה פרי.

אבל כאן נראה שהכול נתקע, נגדע באיבו.

"ניסיתי הוד רוממותך. חיילים הגיעו עד לגבול רומא. מעט המידע ששאבתי הוא שהעגלון המושחת תכנן יפה את בריחתו. הוא מכר את ביתו, ושכניו טענו כי כבר שבוע קודם עזבו את העיר בפתאומיות אשתו וילדיו".

"מה הוא רוצה?" נהם יוליוס. בגד הטוגה אותו בחר ללבוש במקדש אליליו עדיין לא הוסר ממנו, נכרך סביב גופו, והעניק לו מראה אפור וערמומי.

"איני יודע הוד רוממותך. ייגעתני את מוחי בשביל להבין את מוחו של הנבל. אסרתי את שכניו, את חבריו לעבודה, אלו לא ידעו מאומה. העגלון הצליח להסתיר מהם את מטרתו".

"מדובר בעלילה מתוכננת היטב", המשיך פיראוס כאשר תשובתו של הקיסר בוששה מלהגיע. "העובדה שהנבל תכנן את בריחתו מדגישה כי הלה ניסה להרוויח אי מה, אולם כרגע הוא עדיין אינו שולח שום מסר".

"חשוד ומוזר", חיווה סוף סוף הקיסר את דעתו. "אני מאמין שבקרוב תדע את מטרתו של הברנש הזה. הוא ינסה לסחוט אותך בכופר. תגיע אליו בעורמה ותוריד את ראשו".

הקיסר בטוח כי אליאב נלקח למטרת כופר. פיראוס גם הוא אינו מוצא סיבה הגיונית אחרת לחטיפה הנוראה שזעזעה את חייה של ביתו.

"בקרוב יהיה פיליאה בן שמונה עשרה. אפגוש בו סוף סוף, גם הקיסר יוכל להתרשם ממנו. מה חבל שבעיתוי המיוחל הזה נגרם סבל רב לביתי".

"היא צריכה לסבול", חרץ הקיסר. אש זרה זוהרת מעיניו כאשר עלה במדרגות היכלו, והניח לפקיד העומד שם להניח על ראשו את כתר הפרחים האופייני. "מקוללת היא אשר זרקה את אלילי רומא בעד דת אשר לא של אבותיה היא".

היה ברור כי זו תהייה תגובתו של הקיסר, ופיראוס אינו רוצה להמשיך את הדיון עד שתעלה חמתו של הקיסר השטוף באליליו ובמכשפיו הרבים.

על כן הוא כורע עמוקות לפני איש חסדו הגדול. תוהה בליבו האם יזכור הקיסר את ההבטחה שהבטיח לו בזמנו כאשר סיפר לו בזהירות על יהדותה של מרית.

אבל הקיסר זכר, וגם קרא כעת מחשבותיו. "מן הדין על מרית למות", הוא נחרץ בדעתו. "כאשר הבאת אותה הנה, הייתה היא הנצר היחיד למשפחתך. עתה פיליאה גדל, ותוקף ההבטחה אינו כשהיה".

לרגע נרעד פיראוס מדברי הקיסר. אחר הוא מבחין במבטו של הנבל למענו כילה את ימיו במלחמות, הוא מעלה חיוך בפיו ובעיניו.

"הוד רוממותו הינו שופט הצדק הגדול במדינה, ודבריו הם קודש. האם הקיסר הגדול יסכים לדחות את הדין עד שיהיה פיליאה ראוי למעמדו וגבר בעמיו?"

הקיסר מהרהר בבקשה ומוצא כי היא הגיונית, ופיראוס מניח את דאגותיו למראית העין. יושב עם הקיסר לארוחת הבוקר, מלווה אותו אל מועצת הסנאט, וכאשר הוא חוזר לארמונו במרכבתו הנוחה, חש את עול הזקנה אותה לא הרגיש עד עתה.

ובכן הקיסר הטיפש מכלה את רוב ימיו במקדשי האלילים. שולח אותו לערוך עבורו את מלחמותיו, ונותן את זמנו בעסקי כישוף וחזיונות תעתועים.

על פיהם הוא רוצה לשלוח את ביתו היקרה והאצילית אל המוות?

ימי הקיסרות אינם מיטיבים עם יוליוס. מאז ועלה אל כס הקיסרות הפך הקיסר מלוחם לכהן דת. ההבלים משבשים את מוחו ואת הגיונו.

הוא פיראוס צריך היה להיזרק אל זירת הקולוסיאום, להכיר אנשים נאצלים כרב לוי ובנו קומודוס, ולהבין כי ביהדותה של מרית אין כתם.

כשפגש אותה בכה בסתר ליבו על נישואיה ליהודי. כאבו זה הביא אותו לעשות את מה שעשה.

אולם כאשר היה פוגש בה, מגלה את אושרה ואת נועם אישיותה, היה ליבו בוכה על העוול שגרם לה.

***

פרחים צומחים בוורוד מעל ראשו של הנסיך. היער צבעוני ועליז. עמודי פריחה גבוהים מעטרים אותו, מהם משתלשלים הפרחים בצורת גביע ובגוון חום בהיר.

לאלדד לא נותר כח. הוא שוכב על האדמה ומביט בשמים בהבעה אטומה, ריקנית.

הוא יכול לדמיין את החיילים הטיפשים מחברון יוצאים אליו מכל הכיוונים, זורקים אותו בחזרה לתא מעצר ומעמידים אותו למשפט.

הוא יכול לדמיין את בית המשפט, את הכחשתו, ואת מראה פניהם של השופט והקצין שהתאכזר אליו, כאשר יידעו למי הם התנכלו כך.

ומחשבה זו יוקדת בו כפי שיקדה בו קודם השרשרת שנצמדה לזרועו בכאב, יצרה בו כוויה. הוא פותח את ידיו ומביט בשלפוחיות שנוצרו בהן.

הביט בהן כאילו לא הזכירו לו גם כך את קיומן, כאילו לא הכאיבו ופצעו על היד בליבו ובנשמתו.

הוא רעב, קם ומחפש מה לאכול. לא רואה איש, כאילו טפיפות הרגליים ששמע רק קודם כאשר נס היו בדמיונו בלבד.

עץ התאנה גבוה, עליו מתחלקים לשלושה זרועות. תחת העץ זרועות תאנים כמושות. רעב ונזקק מתכופף אלדד להרימן. קולו של מורהו צף כמו מרחוק. "תאנים מעץ הזכר הופכות לעפצים. אינן ראויות לאכילה". ויתר עליהן.

הוא נוטל ענף שבור מהקרקע ומוריד אליו תאנה בשלה, טעימה. רק אחרי שהסוכר נמהל בדמו, ומחזיר לו מעט מכוחותיו שאבדו, הוא מרגיש את זה. מרגיש בכל ליבו

ונשמתו. מרגיש פגוע, דחוי, וחשק יש בו לקחת את הענף ולשרטט אתו סימון עמוק וצורב מכאן ועד להיכל אביו.

צעקה מתגלגלת אחורי אוזניו. אף אחד לא צעק אותה. היער המשיך ושבה את כולם בקסמו, אבל עור התוף שלו רעד.

לא צריך גרון בשביל לצעוק. צריך רק לב שמשתולל כמו למו, הסוס באורווה המלכותית, שגם האבירים חששו ממנו.

הוא ילד בלי בית, הוא גור נטוש, ילד אסופי.

הוא תולש עוד ענפים דקים, מכה באמצעותם בגזע, פעם אחת כזו ושוב פעם כזו, עד שעשרות עלים נכנעים לו ומתפזרים מעל ראשו ועל כל צדדיו.

בחוץ לא נשבה הרוח, הלילה נוצץ ומתהדר בכוכביו והירח מלא.

הענפים עבים ודקים מתפתלים מעליו. מבקשים להיות לו למגן, רוצים לחמול, רוצים ללחוש לו ולעטוף, כמו שאבא עטף, כמו שהיו עיניו של אבא מלאות באהבה ותחינה,

אבל התחינה הזו מכה בו, ואף שאין הרוח מכה בענפים, הוא מכה בהם, דופק בכל הכח עד שנגמרה לו הרוח בתוכו. הוא זורק את הענף הרחק הרחק, ככל שידו משגת ומתיישב מותש על הארץ.

***

הנסיך אלדד, היורש הגולה, ההוא שהתנהגותו לא פגעה רק במלך אלא גם בדודו שראה בכך עדות יום יומית לאשמת השתיקה שלו דאז.

הנער נראה בודד וחסר אנשי לוויה, אולם אינו מודע לרמת השמירה הכבדה הנמצאת מרחק לא רב ממנו. וודאי ישנן עיניים העוקבות אחריהם, ומוכנות להזעיק עזרה כאשר יהיה בכך צורך.

"הנסיך אלדד". חום, רחמים וצער עז תוקפים את ליבו של הדוד הקד אל הנסיך הגולה. אולי אין משמעות בקידתו? אולי תוארו וכבודו של אלדד הוסרו ממנו כעת בפקודת המלך? אבל הוא בועז קד לפניו, ברחמים קד, וכדוד אוהב באמת בחנו בדקדוק.

"שלום דודי". קולו של אלדד אינו מבודח ומתריס כפי שיכול בועז לשמוע, גם בגדיו, בגדי אסיר, מאובקים ומלוכלכים כנווד עני. ידיו הענוגות מלאות בפצעים של עובד כפיים, ומה שהתמיה במיוחד את השר היא זהותו של הילד הנלווה אליו.

"צר לי נסיכי". הרחמים על פניו של בועז מכעיסים את אלדד. ברגע הראשון הוא רוצה ללכת ממנו ולהמשיך בדרכו, אז אולי ירוויח את טעם גאוותו הפגועה, אז אולי ישוב וישתעשע בלגלגנותו ובעזותו, אבל כמה שכל אלו שווים בעיניו, הוא אומר, "אני בסדר", ידע שהוא נשמע עלוב, כל כך עלוב עד שמתחשק לו לברוח הלאה, הלאה, ולא לראות את פניו המזועזעות של בועז דודו, יועצו הקרוב של המלך.

"מה אתה עושה כאן השר בועז? האם המלך שלח אותך אלי?"

רחמים, הם חזקים כל כך הרחמים הללו שעולים בו בדוד, עד שהוא כמעט משנה את האמת ואומר לאלדד כי אכן המלך שלח אותו לאסוף אותו חזרה, או לפחות יגיד לו שהוא בא לפרוס בשלומו ולראות את צרכיו, אבל הוא בועז יודע כי אין לו רשות מאת המלך לעוות את הדברים.

"לא", הודה בשפל קול. "הייתה לי שליחות מהמלך בהרי הגופנא. באקראי נפגשתי עמך, אולם מה' יצא הדבר נסיכי. אוכל לעזור לך בדבר מה?"

"כן", אלף פעמים כובש אלדד את גאוותו, ובאלף פעמים הללו הוא מרגיש קרוב יותר לאדמה, קרוב יותר מהרמשים המטיילים בה בנחת.

"שודדים נטלו ממני את מטבעות הזהב שהיו ברשותי, גם לקחו ממני את חרבי. אני זקוק להם דודי. האם תוכל להלוות לי כאלו עד שאראה את הדרך בה אוכל להחזיר לך אותם?"

בועז כמעט בוכה. המחזה היה אומלל, רע ומר.

"הנסיך אלדד", התחנן. "אולי אביא אותך עימי לבירה. אקח אותך אל הארמון. פול לרגליו של אבין ובקש את סליחתו. אני משוכנע כי הוא לא יוכל לעמוד מולך. הוא אוהב אותך כל כך".

"לא!" אלדד אינו מתרגש מדבריו הנרגשים של אח אימו. אם עשו עליו הדברים רושם, כנראה שלא רככו את ליבו רק הקשיחו אותו, פניו היו אטומות כמעט, הגאווה והיוהרה הן שמלאו אותן כליל.

"לא אחזור אל אבי גם אם אצטרך לפשוט את עורי בשוק, השר בועז. את הדברים הללו תוכל להעביר לו. המלך ישלם על טעותו".

"אל תוסיף חטא על פשע". דמעות נצצו בעיניו של בועז. הוא היה חזק באופיו. במלחמות הרבות בהן השתתף ראה לא מעט דם וכאב, אבל הפעם - הוא, הוא האשם במה שהתרחש מול עיניו.

"המלך אינו טועה יקירי. אתה הוא זה שצריך ליישר קו עם אביך ועם חינוכו".
"אז כן נשלחת על ידו", כועס אלדד. ימים קשים עברו עליו. העתיד אינו מבטיח, אבל כל זה עדיף בעיניו מלחזור אל אביו ולהתרפס בפניו. היה לא תהיה!
הוא לא יחזור, וגם בהזדמנות הראשונה יאתר את נערי החיצים, ויחבור אל מה שהציעו לו אז.

אבא יבכה על טעיותיו אחת לאחת.
"הוא לא שלח אותי", הניח בועז ידו אל ליבו. "הוא כנראה מאוד כועס עליך. אולי הוא מחכה שאתה הוא זה שתעשה את צעד ההתפייסות הראשון? כך נכון לעשות, הנסיך אלדד, יורש העצר".

לא בחינם השמיע את זוג מילותיו האחרונות. הרי אלדד סכל יהיה אם יוותר על מעמדו הגדול. בועז מכיר בעובדה הזו יותר מכל. הוא זה שחיפש את בנה של תמר, והוא זה שיודע כי אלדד הוא יורש העצר, גם שהמלך לא נתן לכך תוקף מוחלט.
מהם הסיכויים למצוא את בנו הבכור של המלך? העולל, ככל הנראה, לא החזיק מעמד אצל שוביו האכזריים.

אבל הנער בוחר בנערותו, דבק בחוצפתו, ומוכר את העולם כולו בגאוותו הדלוחה וחסרת התוכן.

***

הצבע הסגול לא איבד מזוהרו, וכפי שטוענים המומחים לדבר רק עשרים וארבע שעות, יממה שלמה עוברת בטרם נמחקים שאריות הצבע של החול בעל התכונות הסגוליות, אבל הדם שהציף את העיניים הכחולות היה לכל הדעות אדום ממש.
"הוא אמר שאביו חולה וביקש לקרוא לו טרם מותו". למרות ההבדלים העמוקים במראם של הטאהן ובנו, הייתה לשניהם נטייה מהירה ובלתי בריאה של חמה הניצתת במהירות ועוצמתית כאש משתלחת.
מה לקצין בכיר ולחבל הארקיטיבי שם נמצאת נחלת בניו הנידחים של אביו? המקום סגור כמחנה צבאי ולמרות יופייה של האדמה בעלת החול הסגולי הרי שחוץ מיופי

ומכרה יהלומים אותו כבר קנתה מהם מלכת יהודה, לא הצליחו לשתול שם ולו ירק אחד. האדמה כולה שימשה את השליטים למטרות הגליה וענישה בלבד.

"רק לפני כשבוע הזכירה לי אמא את האקטו הגולה, ואני ביטלתי את דבריה. לא חשבתי כי הוא אמור להוות עבורי איום כל שהוא".

את אנדן הקפיץ המשפט האחרון. יכול להיות שאימו ידעה על כך משהו? מחשבה לא הגיונית, מוזרה, ואפילו חנעאן החשדן אינו מקשר בין האירועים.

אז למה הוא חש ביתוש טורדני המזמזם במוחו במרץ חסר הפוגה?

אמא וליה מתנהגות מוזר לאחרונה, אבל לא זה הזמן להזכיר זאת, לא כאשר אחיו זקוק לעזרתו בטיפול מאיום בלתי צפוי.

"קראת לי האלט?" פרצופו של מטרו הופיע בפתח. סוקר בעניין את שני האחים.

"סגור את האוהל", הורה חנעאן. מבלי להזדקק להיכרותם המעמיקה הספיק מטרו לעמוד על דחיפות העניין על פי סבר פניו החמור של הדטאלוף. "טוליפט בגד הוא ביקר אצל אמעסאדו".

***

יש בכעס ובהשלמה עם המוות כוח. אלדד מודע ליתרונות של הכוח הזה.

אם צריך למות הוא ימות, אבל כבודו לא יזוב על הרצפה ככלב. דווקא נחרצותו זו הביאה את הסוהרים לתת לו כבוד, להרפות ממנו את הלחץ ולהניח לבחור המוזר לצעוד למרואה ללא התנגדות.

אולם העיר הרותחת, המדברית לא בחרה להאיר אליו פנים.

הבור עמוק וצר. הוא הורד אליו עם חבל ללא גיבויים. עתה הוא יושב על רצפת הבור ומביט למעלה אל מכסה האבן הגדול.

אלדד עוצם את עיניו. ליבו ריק, ריק, שום מחשבה, שום רגש שום תחושה. כלום.

אפס. הוא רצה להותיר את עיניו עצומות ולא לפקוח אותן מעולם.

תשוש היה מן המסע בו הוצעד בעל כורחו. גופו ששיווע למנוחה, לא מצא אותה בבור החנוק, אבל הוא אלדד היה מרוקן וחסר חיות. מצידו שיסגור עליו הבור כקבר עד עולם.

כך חלפה עליו השעה הראשונה בבור, בקהות חושים, בחוסר תחושה ובתשיות מוחלטת.

שעה אחת ולאחריה נפתח המכסה, ודלי ובו מים מלוכלכים, מים בלבד הורד אליו מראש הבור. הדלי חובט בראשו, כאשר לא הבין ולא התעשת לחמוק ממנו.

נסיך יהודה, זה שהקדיש את חייו בחיפוש אחר שעשועים, הביט אל הדלי ובחילה גאתה בו. יאה הוא הדלי לקלוט את הקיא שיוצא מפיו ולא לשמש לו כשתייה, אבל כשעשר דקות עברו, ניצח גם הצמא.

אלדד עוצם את עיניו. סותם בידי את נחיריו ושותה מן המים. לגימה אחת, יותר מכך לא היה מסוגל. אבל גם לגימה זו חילצה אותו מתחושת הריקנות והדיכאון שהשבייתה קודם את אבריו, את מוחו וליבו.

אלו ששבו אותו יודעים על ייחוסו, בכוונה שבו אותו. פלטיאל וצדקיהו המושחתים אף הסתננו ובאו עימו אל העיר. ואם מכרו הללו את ביתם הונם ומעמדם חייבת להיות סיבה מספיק גדולה שתגרום להם לעשות זאת.

שוביו רוצים אותו בחיים. בחיים הם רוצים אותו.

לפחות כרגע.

הוא אלדד לא בטוח שבתמימות דעים הוא נמצא עימם.

החיים יקרים רק כאשר יש בהם את החרות והחופשיות לעשות בהם ככל העולה על רוחו, אלמלא זה אין בהם טעם. הוא לא יילחם על חיים וחיים בלבד כאשר שוביו יתמוגגו להשפילו.

הוא מחייך, כן הוא מחייך גם בבור הזה כאשר נזכר בהתקפלותם המפוארת. ובכן המנהיג שלהם וודאי שמע על מעלליו. אולי רוצה הוא לשבור את רוחו בכוח.

אבל רוחו לא תישבר, המוות מתוק מגאוה פצועה ושבורה.

מחשבות אלו מנחמות את הבחור בבור שביו, ובשעה השלישית הוא פשוט נרדם.

החלום היה מתוק, חמים ילדותי ופגיע, וכאשר פוקח אלדד את עיניו הוא מנסה להבין על מה חלם, ואיך קם ובעיניו דמעות.

לאט הוא משחזר את חלומו: הוא חלם כי צבא יהודה ואביו בראשם מגיעים הנה אל הבור הזה. הוא מוצא מן הבור, עומד לפני אביו. אבא מביט בו באותו מבט טוב בו

הביט בו תמיד, והוא בוכה ומבקש את סליחתו, וכאשר העניק אותה אבא מלאו עיניו בדמעות וכך הוא קם.

אלדד כמעט ונחנק, ליבו פרפר בו כילד.

בחלומו הייתה תשוקה, בערה התקווה, והתאחדו כל רצונותיו למבול אחד סוער. הוא מתכחש לזה, אבל הוא מתגעגע לאביו. חולם כי אבא ידע על היעלמו, יבוא להצילו וימחל לו.

אלדד מנער את ראשו בקפידה. הוא אינו זקוק למחילה. לא עשה דבר לאביו שבחר להקשות את ליבו כלפיו. אם תהייה עוד בחירה בידו גם מעילה ימעל בו כפי שחשב לעשות עם נערי החיצים.

אבל החלום בכל אופן טלטל אותו, הרעיד את נשמתו, ואשי, אשי היה אשם בכך שמצא את הנחל הגועש במעמקי נפשו, הציפו והעמידו מול עיניו.

בחדר שבמלון התחיל אשי. כעת החלום מייחל.

"איני רוצה בטובותיו", אומר אלדד, קולו לוחש, חוזר אליו בהד מתוך מקומו השפל. "איני רוצה לראותו עוד לעולם", החליט.

נכון הוא כועס על אבא, הוא אינו רוצה לראותו ואינו מעוניין בטובותיו, אבל החלום היה בכול אופן מתוק וחם.

ואלדד בז לדמעות שממלאות את עיניו תחת האבק שהיתמר מסביבו כאשר בעט ברגליו מבלי משים.

הוא נלחם על החמצן, והבין כי עליו לטפס בסולם, ולהצמיד את אפו לסדקי האוורור כדי לזכות בו.

אבל לא היה בטוח כי העדר האוויר הוא סיבת הנחנק.

בקלות ניתן לראות כי מלחמה משתוללת בנער. אלדד כבול. מונח כקופסא על השטיח שלמרגלות כיסא הטאהן. חנעאן מביט עמוק, עמוק לעיניו של הנער.

רושם עושים עליו העיניים הללו. עזות יש בהן. הנער ממצבו השפל אינו חושש להישיר אליו מבטו בסלידה. כעס, נקמה וזעם ממלאים את אישוניו.

חנעאן מניח ידו על ליבו של הנער, מרגיש כי הנער נמצא במלחמה עקובה מדם.

ידו של חנעאן עדיין מונחת על צידו השמאלי של הנער, מקום משכן הלב, והוא יכול לתאר לעצמו כי ידו אינה רצויה על הנער שרוצה לקרוע אותו לגזרים עם עיניו, אבל הוא מחייך לעומתו, לוחץ שם מעט. חש את הנער היטב, את קצב ליבו הדופק בפראות, את החמה המרתיחה את דמו, את טירופו וכעסו.